

Միպիւ

Անէացում

Անապատ մը կը տարածվի շուրջն հոգվույս,
Ուրկէ կյանքի ամեն բեղբոջ կուտա խույս.
Ոչ մեկ սրլացք, ոչ մեկ ընձյուղ, ոչ մեկ ալիք կը թավալի,
Երկինքն ի վեր չի բարձրանար բոլխերիկ մը հորձանքով լի.
Ո՞ր փնտրբեմ և ո՞ր գտնեմ ես հուզումներս իմ երբեմնի:

Ցանքած է շունչս հեղձամրդով.
Ցավ չեմ ըզդար, շունիմ արցունք:
Եթերին մեջ ուր օդ չըկա,
Հոգիս իսպառ կ'անշարժանա...

Եվ բեկորի մը պես սառի,
Կը քարանա, կը մարմարի:
Ո՛հ, շրշու՛կ մը, գեթ հառա՛չ մը, շի՛թ լացի...
Հով մոր շարժե եթերին մեջ կայծ մը բոցի,
Ո՛հ, իմ վիշտերս, հեծերն հոգույս տվե՛ք ինձի:

1924